

сичкитѣ прозорци на палата превъсходно освѣтены. Той си думаше на умъ: «тамъ е царицата» и безъ да внимава какво прави, пристѣпваше безсъзнателно и щѣше да премине презъ златитѣ рѣшетчаты врата на градинитѣ.

Стражата която пазяше на вратата го бѣ съгледала изъ понапрѣдъ, и найподирь единъ солдатинъ му извика да са махне; и понеже той са упрѣ, много други солдаты помѣрихъ на него съ пушкитѣ си.

«А! думаше си той, ако предлежѣше да минѣ презъ огънь за да стигнѣ до царицата ще са впуснѣхъ, и или ще сполучахъ, или ще паднѣхъ мъртъвъ . . . но ако са убияхъ, кой ще предадѣше туй писмо? кой ще спасѣше горката Жуанита?»

И той са върнѣ назадъ медленно. Бѣше вече мръкнѣло; връщаше са въ кѣщи по улицата Атоха, която бѣше съвършенно тъмна освѣнѣ едно само мѣсто, въ което блѣстѣше свѣтлина. Тѣзи свѣтлина идѣше отъ дугеня на сеньора Андрея Казолета, придворния козметистъ.

«А! рече си Пикильо, види са че Богъ иска да ми помогне.»

И са затече къмъ дугеня.

Той намѣри госпожа Казилда сама и умыслена посрѣдъ ароматитѣ и миризливитѣ ѣ воды.

Щомъ видѣ Пикильо тя извика радостно. Неблагодарныйтъ, той не бѣ ходилъ да я види подирь завръщаньето си отъ Валядолидъ, защото той не можаше да разумѣе защо, намѣсто да помни съдѣйствието на Казилда, той имаше ума си на униженіето и на поруганіята на които го неволно тя изложи; за туй той не търпѣше да я гледа.

Но въ сегашното обстоятелство, не предлежѣше вече за неговото удоволствіе, но за спасеніето на приятелитѣ му.

«О! добръ дошълъ! извика тя; какво станѣ? види са че испълни посланието си. Герцогътъ бѣше бѣсенъ противъ тебе, и ни извѣсти че ще престане да купува отъ дугеня ни, ако не га испѣдимы; ты разумѣвашъ, че удовлетвореніето му не бѣше никакъ